

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2923/2019
19.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Драгана Алексић и Миодраг Алексић, адвокати из ..., против туженог „Аутопревоз“ д.о.о. Чачак, чији је пуномоћник Љубица Мићовић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1700/17 од 09.11.2017. године, у седници одржаној 19.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1700/17 од 09.11.2017. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1700/17 од 09.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 56/16 од 28.03.2017. године, првим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име неисплаћених трошкова за службено путовање у иностранство у периоду од 21.11.2009. године, до 30.06.2011. године плати укупан износ од 3.859,25 евра са каматом на годишњем нивоу обрачунатом до 24.12.2012. године у висини основне каматне стопе Европске централне банке, а од 25.12.2012. године референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, све у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате, на појединачно наведене новчане износе у том ставу изреке. Ставом другим изреке, делимично је одбијен тужбени захтев тужиоца у коме је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу плати на име неисплаћених трошкова за службена путовања у иностранство у периоду од 21.11.2009. године, до 30.06.2011. године износ од још 148 евра са каматом на годишњем нивоу обрачунатом до 24.12.2012. године у висини основне каматне стопе Европске централне банке, а од 25.12.2012. године у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, све у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате, на појединачно наведене месечне износе у том ставу изреке, као неоснован. Трећим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу

на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 282.255,00 динара, са законском затезном каматом од извршности, до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1700/17 од 09.11.2017. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Другим ставом изреке, укинута је решење о парничним трошковима из става трећег изреке првостепене пресуде и предмет у укинута делу враћен истом суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио посебну ревизију, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Према члану 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 87/18) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови да се о ревизији туженог одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, јер је побијана одлука донета у сагласности са израженим правним ставом овог суда, а прилагање неправноснажне првостепене пресуде не представља разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Осим тога, правноснажана пресуда приложена уз ревизију другачије садржине не указује и нужно на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате трошкова – дневница за службена путовања поднета је 14.01.2013. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 3.859,25 евра. С обзиром да је вредност побијаног дела правноснажне пресуде очигледно испод 40.000 евра, у динарској противвредности, то је изјављена ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**